

и като отрова. Саркастичните хора сж голѣми песимисти. Тѣ гледатъ мрачно на живота.

Като говоримъ за день и нощъ, за свѣтлина и тъмнина, ние имаме предъ видъ психическитѣ дни и нощи, а не физическитѣ.

„Нощъ“ въ психически смисълъ на думата разбираме онова състояние, което е лишено отъ общъ центъръ и отъ свѣтлина. За всѣки животъ, лишенъ отъ свѣтлина, казваме, че се намира въ тъмнина, въ нощъ. Животъ безъ идеали е животъ на нощта, на мрака. Страшно е положението на човѣка, който е лишенъ отъ идеали. Той се движи като въ мрачна нощъ, безъ направление и цель. Изпадне ли въ нощта на живота, човѣкъ не може да работи. — Защо? — Нѣма условия за работа. Добритѣ условия сж въ деня, а неблагоприятнитѣ — въ нощта. Всѣки потикъ, всѣки импулсъ показва, че човѣкъ живѣе въ зората на деня. Когато импулсътъ, потикътъ изчезва отъ човѣка, той изпада въ неописуемъ мракъ, граничещъ съ смъртта. Дойде ли нощта, и смъртта пристига. Пукне ли зората, смъртта изчезва. Много естествено! — Може ли водата да замръзне при 100° топлина? — Невъзможно е. Дето е свѣтлината, тамъ смъртъ нѣма. Тъмнината, обаче, съкращава живота и привиква смъртта. Значи, животътъ се съкращава не отъ външнитѣ условия, а отъ вътрешнитѣ. Наистина, какво струва външната свѣтлина, ако вътрешната отсъствува? Защо се убива младежътъ, който е облѣнъ отъ слън-